

A Juhászlegény Balladája

Dalriada

Szép sarjú juhászlegény örözgeté
Végtelen sok johát, ezer báránykáját,
Aós amint őrzé, nagy szívvel keríté,
Fúja, fúvogatja mindig furulyáját

Zöld mezőben szerte, nagy határnyi réten,
Legelészik rajta néztelen sok nyája
Szép fehér juhászlegény el sosem búsula,
Míg szeretője dalát fújja, fúddogálja

Amott jövend három gonosz disznóőrző,
Csizmában a késük, övükben a balta:
„adjon isten víg napokat, szép juhászlegény,
Éles késeinkkel sok johod add el nekünk ma!”

Nem adom el, még egyet sem, nem eladni vagynak,
Kedvesem ma este vár, hogy rovást együtt tesszük!
„ha nem adod szép szerént, mit kérünk, juhász,
Éles késeinkkel mink bizony fejedet vesszük!”

Ha fejem veszitek, szép piros véremet,
Temesetek báránykám jászlába engemet,
Kisebb furulyámat megbúsult fejemhez,
Nagyobb furulyámat lábamhoz tegyétek!
Ha felülről fú szél, mindig fúddogálja, s
Ha alulról fú szél, fújja, fúddogálja,
Békén nyughatnék immár,
Kedvesem dalát, ha fújja, az vigyáz majd rám!

Lovam haját lefelé fújja a szél,
Köszönöm, rózsám, hogy eddig szerettél,
S azt is igen, hogy engemet megvettél,
Hogy nálamnál szebb szeretőt kerestél

Adjon isten szebbet, s jobbat nálamnál,
Nekem pedig csak olyat, mint te vó'tál!
Adjon olyant, kinek lova, szekere,
Egyen meg a keserűség mellette!